

Europejskie postępowanie cywilne (2)

ZSP V R. AKAD. 2018/2019

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

CELE ROZPORZĄDZENIA

Art. 1. Celem niniejszego rozporządzenia jest:

a) uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania sądowego w sprawach transgranicznych dotyczących **bezspornych roszczeń pieniężnych**, poprzez ustanowienie postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty;

oraz

b) umożliwienie swobodnego przepływu europejskich nakazów zapłaty we wszystkich państwach członkowskich poprzez określenie minimalnych standardów, których spełnienie uchyla konieczność przeprowadzenia w państwie członkowskim wykonania, jakiegokolwiek dodatkowego postępowania pośredniego poprzedzającego uznanie i wykonanie europejskiego nakazu zapłaty.

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

CELE ROZPORZĄDZENIA

Art. 1.

Ust. 2 Niniejsze rozporządzenie nie pozbawia powoda możliwości dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 4 na podstawie innego postępowania dostępnego zgodnie z przepisami państwa członkowskiego lub prawa wspólnotowego.

Art. 4

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ustanawia się w celu dochodzenia roszczeń pieniężnych o oznaczonej wysokości, które są wymagalne w chwili wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

CELE ROZPORZĄDZENIA

Wyrok TS z dnia 13 czerwca 2013 r. C-144/12 Goldbet Sportwetten GmbH v. Massim Sperinde

Rozporządzenie nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, ma w szczególności na celu uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych.

Uproszczone i przyspieszone postępowanie ustanowione w omawianym rozporządzeniu nie ma charakteru kontradyktoryjnego. Pozwany dowiadyuje się bowiem o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty dopiero w chwili, gdy ten zostaje mu on doręczony. W tym momencie może on zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie bądź wnieść sprzeciw do sądu wydania.

Zakres zastosowania – art. 2

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do transgranicznych spraw cywilnych i handlowych, bez względu na rodzaj sądu lub trybunału. Nie ma ono zastosowania w szczególności do spraw skarbowych, celnych lub administracyjnych, ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej (*acta iure imperii*).
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:
 - a) praw majątkowych wynikających ze stosunków małżeńskich, testamentów i dziedziczenia;
 - b) upadłości, postępowania związanego z likwidacją niewypłacalnych spółek lub innych osób prawnych, postępowań pojedynczych, układow oraz innych analogicznych postępowań;
 - c) zabezpieczenia społecznego;
 - d) roszczeń wynikających z zobowiązań pozaumownych, chyba że:
 - (i) są one przedmiotem umowy między stronami lub nastąpiło uznanie długu, lub
 - (ii) dotyczą długów oznaczonych wynikających ze współwłasności mienia.
3. W niniejszym rozporządzeniu termin "państwo członkowskie" oznacza każde państwo członkowskie z wyjątkiem Danii.

Zakres zastosowania – art. 2

Bezpodstawne wzbogacenie/odszkodowania ?

Z uwagi na treść art. 2 ust. 2 lit. d nie będą mogły być dochodzone (w zasadzie) na podstawie rozporządzenia np. roszczenia o odszkodowanie z tytułu wypadku komunikacyjnego czy bezpodstawnego wzbogacenia.

Alimenty

Mogą być dochodzone jedynie roszczenia o zaległe alimenty, których wysokość została ustalona w umowie.

Culpa in contrahendo

W niektórych systemach prawnych odpowiedzialność z tytułu culpa in contrahendo wynika z przepisów o odpowiedzialności deliktowej, w innych zaś – z przepisów o odpowiedzialności kontraktowej (umownej). Zatem w tych ostatnich państwach do dochodzenia roszczeń z tytułu culpa in contrahendo przepisy rozporządzenia będą miały zastosowanie, co będzie prowadziło do różnic w poszczególnych państwach członkowskich.

Poddanie sprawy pod sąd polubowny

Nie jest dopuszczalne dochodzenie roszczeń ze stosunków prawnych, w których spory strony poddały rozstrzygnięciu przez sąd polubowny, zob. J. Pisuliński, Europejski nakaz zapłaty, Europejski Przegląd Sądowy, 2008/1

Pojęcie sprawy transgranicznej – art. 3

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez sprawę transgraniczną należy rozumieć sprawę, w której przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce stałego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu rozpoznającego sprawę.
2. Miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z [art. 59](#) i [60](#) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽⁶⁾.
3. Charakter sprawy jako sprawy transgranicznej jest oceniany według stanu z daty wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Postępowanie/Definicje

Artykuł 4. Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty.

Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ustanawia się w celu dochodzenia roszczeń pieniężnych o oznaczonej wysokości, które są wymagalne w chwili wniesienia pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Artykuł 5. Definicje. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1)** "państwo członkowskie wydania" oznacza państwo członkowskie, w którym europejski nakaz zapłaty został wydany;
- 2)** "państwo członkowskie wykonania" oznacza państwo członkowskie, w którym wnioskuje się o wykonanie europejskiego nakazu zapłaty;
- 3)** "sąd" oznacza każdy organ państwa członkowskiego właściwy w zakresie europejskich nakazów zapłaty lub w innych związanych z tym sprawach;
- 4)** "sąd wydania" oznacza sąd, który wydaje europejski nakaz zapłaty.

Pozew o wydanie ENZ

1. Pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty składa się przy użyciu formularza A, określonego w załączniku I.
2. Pozew musi zawierać:
 - a) nazwy lub imiona i nazwiska oraz adresy stron, a także, w odpowiednich przypadkach, ich przedstawicieli oraz oznaczenie sądu, do którego kierowany jest pozew;
 - b) kwotę dochodzonego roszczenia, w tym kwotę roszczenia głównego oraz, stosownie do okoliczności, odsetki, kary umowne i koszty;
 - c) jeżeli powód dochodzi odsetek - stawkę odsetek oraz okres, za jaki żąda odsetek, chyba że zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania odsetki ustawowe doliczane są automatycznie do roszczenia głównego;
 - d) uzasadnienie roszczenia, w tym opis okoliczności wskazanych jako podstawa roszczenia oraz, w odpowiednich przypadkach, żądanych odsetek;
 - e) opis dowodów na poparcie roszczenia;
 - f) okoliczności uzasadniające właściwość sądu;oraz
 - g) uzasadnienie transgranicznego charakteru sprawy w rozumieniu art. 3.

Pozew o wydanie ENZ

3. Pozew zawiera oświadczenie powoda, że podane informacje są zgodnie z jego najlepszą wiedzą i przekonaniem prawdziwe oraz że przyjmuje on do wiadomości, iż umyślne podanie nieprawdziwych informacji może skutkować zastosowaniem odpowiednich sankcji zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydania.
4. W załączniku do pozwu powód może wskazać sądowi, które postępowanie, o ile w ogóle, spośród wymienionych w art. 17 ust. 1 lit. a) i b), ma być stosowane do rozpoznania jego roszczenia w dalszym postępowaniu cywilnym w razie wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty. W załączniku, o którym mowa w akapicie pierwszym, powód może także poinformować sąd, że w razie wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, sprzeciwia się przekazaniu sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. a) lub b). Powód może złożyć takie oświadczenie później, musi to jednak nastąpić przed wydaniem nakazu.

Pozew o wydanie ENZ

Art. 17

1. W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania , chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania. Dalsze postępowanie odbywa się zgodnie z zasadami:

- a) europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007, jeżeli ma zastosowanie; lub
- b) właściwego krajowego postępowania cywilnego.
przed wydaniem nakazu.

Pozew o wydanie ENZ

Pozew może zostać wniesiony przeciwko kilku pozwanym, w szczególności, gdy odpowiadają oni za zapłatę solidarnie. W takiej sytuacji warunki dopuszczalności wydania przez sąd ENZ powinny być spełnione w stosunku do każdego z pozwanych i każdego z roszczeń z osobna.

Powód w pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty **może żądać** odsetek za okres od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty roszczenia głównego. Dlatego też wypełniając formularz A w zakresie „odsetki do dnia”, można wpisać sformułowanie „do dnia zapłaty”, **wyr. TS z 13.12.2012 r. w sprawie C-215/11, Iwona Szyrocka vs. Siger Technologie GmbH.**

Rozporządzenie Nr 1896/2006 nie reguluje zagadnienia dopuszczalności **kumulacji roszczeń**. Z treści rubryki 6 formularza A wynika, że taka kumulacja, co do zasady, jest dopuszczalna. Jednak każde z roszczeń objętych pozwem powinno się nadawać do dochodzenia w europejskim postępowaniu nakazowym

Badanie pozwu/uzupełnienie i poprawienie pozwu

Art. 8

Na podstawie pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty sąd rozpatrujący sprawę bada, tak szybko jak to możliwe, czy spełnione są wymogi określone w art. 2, 3, 4, 6 i 7 i czy pozew wydaje się być uzasadniony. Badanie takie może mieć formę procedury zautomatyzowanej.

Art. 9

1. W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 7, sąd umożliwia powodowi uzupełnienie lub poprawienie pozwu, chyba że roszczenie jest oczywiście nieuzasadnione lub pozew jest niedopuszczalny. Sąd korzysta z formularza B, określonego w załączniku II.

2. W przypadku wezwania powoda do uzupełnienia lub poprawienia pozwu, sąd określa termin, który uważa za odpowiedni w danych okolicznościach. Sąd może przedłużać termin według własnego uznania.

Zmiana pozwu

Art. 10

1. Jeżeli wymogi określone w art. 8 są spełnione **jedynie w odniesieniu do części roszczenia**, sąd powiadamia o tym powoda, korzystając z formularza C, określonego w załączniku III. Powód jest wzywany do przyjęcia lub odrzucenia propozycji wydania europejskiego nakazu zapłaty na kwotę określoną przez sąd i jest informowany o skutkach swojej decyzji. Powód udziela odpowiedzi, zwracając formularz C przesłany przez sąd, w terminie wyznaczonym przez sąd zgodnie z art. 9 ust. 2.
2. Jeżeli powód przyjmuje propozycję sądu, sąd wydaje europejski nakaz zapłaty zgodnie z art. 12 w odniesieniu do części roszczenia zaakceptowanej przez powoda. Skutki w stosunku do pozostałej części pierwotnego roszczenia określa prawo krajowe.
3. Jeżeli powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd lub odrzuci propozycję sądu, sąd odrzuca w całości pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty.

Zmiana pozwu

Pod pojęciem **części roszczenia** można rozumieć nie tylko sytuację, kiedy przy większej liczbie niezależnych roszczeń nie wszystkie są uzasadnione, np. roszczenie główne oraz roszczenie o zasądzenie odsetek, ale również wtedy, gdy pojedyncze roszczenie tylko częściowo jest uzasadnione.

Ponadto ze względu na możliwość dochodzenia jednym pozwem roszczeń przeciwko kilku osobom sąd może stwierdzić, że roszczenie nie jest uzasadnione w odniesieniu do jednej lub kilku z nich. Także wtedy sąd powinien zwrócić się do powoda z propozycją zmiany pozwu

Przyczyny, z powodu których sąd nie może zasądzić roszczenia, mogą mieć charakter zarówno procesowy, gdy np. roszczenie nie może być dochodzone w tym postępowaniu ze względu na jego charakter lub charakter stosunku prawnego, z którego wynika, gdyż nie jest roszczeniem pieniężnym albo sprawa nie ma charakteru transgranicznego, jak i merytoryczny, gdy zachodzi oczywista bezzasadność roszczenia, np. z powodu jego sprzeczności z prawem właściwym dla danego stosunku prawnego albo gdy np. dochodzone są odsetki wyższe niż dopuszczalne

Odrzucenie pozwu – art. 11

1. Sąd odrzuca pozew, jeżeli:

a) wymogi określone w art. 2, 3, 4, 6 i 7 nie zostały spełnione;

lub b) roszczenie jest oczywiście nieuzasadnione;

lub c) powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd zgodnie z art. 9 ust. 2;

lub d) powód nie prześle odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez sąd lub odrzuci propozycję sądu zgodnie z art. 10.

O przyczynach odrzucenia pozwu powód jest informowany przy użyciu formularza D, określonego w załączniku IV.

2. Od odrzucenia pozwu nie przysługuje odwołanie.

3. Odrzucenie pozwu nie zamyka powodowi możliwości dochodzenia roszczenia w nowym pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty lub przy zastosowaniu dowolnej innej procedury przewidzianej prawem państwa członkowskiego.

Wydanie ENZ – art. 12

1. Jeżeli spełnione są warunki określone w art. 8, sąd, tak szybko jak to możliwe, zwykle w terminie 30 dni od wniesienia pozwu, wydaje europejski nakaz zapłaty przy użyciu formularza E, określonego w załączniku V.

Termin 30 dni nie obejmuje czasu, który zajęty powodowi uzupełnienie, poprawienie lub zmiana pozwu.

2. Europejski nakaz zapłaty jest wydawany wraz z odpisem pozwu. Nie zawiera on informacji podanych przez powoda w załącznikach I i II do formularza A.

3. Europejski nakaz zapłaty zawiera pouczenie, że pozwany może:

a) zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie;

lub

b) wnieść sprzeciw poprzez jego przesłanie sądowi wydania w terminie 30 dni od doręczenia mu nakazu.

Wydanie ENZ – art. 12

4. W europejskim nakazie zapłaty pozwanego informuje się, że:

- a) nakaz został wydany wyłącznie na podstawie informacji przekazanych przez powoda i niezweryfikowanych przez sąd;
- b) nakaz stanie się wykonalny, chyba że do sądu zostanie wniesiony sprzeciw zgodnie z art. 16;
- c) w przypadku wniesienia sprzeciwu postępowanie będzie kontynuowane przed właściwymi sądami państwa członkowskiego wydania zgodnie z przepisami regulującymi zwykłe postępowanie cywilne, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.

5. Sąd zapewnia doręczenie nakazu pozwanemu zgodnie z prawem krajowym, w sposób zgodny z minimalnymi standardami określonymi w art. 13, 14 i 15.

Doręczenie ENZ z potwierdzeniem odbioru – art. 13

Europejski nakaz zapłaty może zostać doręczony pozwanemu zgodnie z prawem krajowym państwa, w którym ma nastąpić doręczenie, w jeden z następujących sposobów:

- a) doręczenie osobiste potwierdzone podpisanym przez pozwanego poświadczeniem odbioru, zawierającym datę odbioru;
- b) doręczenie osobiste potwierdzone dokumentem podpisanym przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, stwierdzającym, że pozwany otrzymał dokument lub bezpodstawnie odmówił jego przyjęcia, zawierającym datę doręczenia;
- c) doręczenie drogą pocztową za podpisanym i zwróconym przez pozwanego poświadczeniem odbioru zawierającym datę odbioru;
- d) doręczenie drogą elektroniczną, taką jak faks lub poczta elektroniczna, za podpisanym i zwróconym przez pozwanego poświadczeniem odbioru zawierającym datę odbioru.

Doręczenie ENZ bez potwierdzenia odbioru – art. 14

1. Europejski nakaz zapłaty może zostać również doręczony pozwanemu **zgodnie z prawem krajowym państwa**, w którym ma nastąpić doręczenie, w jeden z następujących sposobów:
 - a) doręczenie osobiste na prywatny adres pozwanego osobie zamieszkałej z pozwanym w tym samym gospodarstwie domowym lub tam zatrudnionej;
 - b) w przypadku pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą lub osoby prawnej, doręczenie osobiste w lokalu przedsiębiorstwa pozwanego osobie zatrudnionej przez pozwanego;
 - c) złożenie nakazu w skrzynce pocztowej pozwanego;
 - d) złożenie nakazu w urzędzie pocztowym lub w siedzibie właściwego organu władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej pozwanego, pod warunkiem że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia polegający na uznaniu nakazu za doręczony i rozpoczęciu biegu terminów;
 - e) doręczenie drogą pocztową bez potwierdzenia zgodnie z ust. 3, gdy pozwany ma adres w państwie członkowskim wydania;
 - f) drogą elektroniczną, za automatycznym potwierdzeniem dostarczenia, pod warunkiem że pozwany uprzednio wyraźnie zgodził się na taki sposób doręczania.

Doręczenie ENZ bez potwierdzenia odbioru – art. 14

2. Do celów niniejszego rozporządzenia doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest dopuszczalne, jeżeli nie ma pewności co do adresu pozwanego.

3. Doręczenie zgodnie z ust. 1 lit. a), b), c) i d) jest poświadczane poprzez:

a) dokument podpisany przez właściwą osobę, która dokonała doręczenia, wskazujący:

(i) sposób doręczenia;

oraz

(ii) datę doręczenia;

oraz

(iii) w przypadku gdy nakaz został doręczony osobie innej niż pozwany - nazwisko tej osoby i stosunek, w jakim pozostaje ona do pozwanego;

lub

b) potwierdzenie odbioru przez osobę, do rąk której nastąpiło doręczenie, do celów ust. 1 lit. a) i b).

Doręczenie przedstawicielowi – art. 15

Doręczenia zgodnie z art. 13 lub 14 można dokonać także przedstawicielowi pozwanego.

W polskiej procedurze cywilnej, jeżeli stroną jest osoba fizyczna niemająca zdolności procesowej, doręczenia dokonuje się jej przedstawicielowi ustawowemu ([art. 133 § 1 KPC](#)).

Doręczenie do rąk tej osoby jest bezskuteczne, chyba że zostanie zaakceptowane przez jej przedstawiciela ustawowego (post. SN z 8.9.1970 r., [II CZ 115/70](#), OSNCPIUS 1971, Nr 6, poz. 104).

Natomiast pisma procesowe dla osoby prawnej, jak również dla organizacji, która nie posiada osobowości prawnej, doręcza się organowi uprawnionemu do reprezentowania ich przed sądem lub do rąk pracownika upoważnionego do odbioru pism ([art. 133 § 2 KPC](#)).

Przepisy te należy uzupełnić o dyspozycję [art. 133 § 3 KPC](#), zgodnie z którą jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego lub osobę upoważnioną do odbioru pism sądowych, doręczenia należy dokonać tym osobom. Przewidziane w [art. 133 § 2 KPC](#) upoważnienie pracownika osoby prawnej do odbioru korespondencji sądowej adresowanej do tej osoby może być udzielone również w sposób dorozumiany (post. SN z 5.8.1999 r., [II CKN 509/99](#), OSNC 2000, Nr 2, poz. 42)

Sprzeciw od ENZ – art. 16

1. Pozwany może wnieść do sądu wydania sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza F, określonego w załączniku VI, który jest doręczany pozwanemu wraz z europejskim nakazem zapłaty.
2. Sprzeciw musi zostać wysłany w terminie 30 dni od doręczenia nakazu pozwanemu.
3. W sprzeciwie pozwany wskazuje, że kwestionuje roszczenie, bez konieczności precyzowania powodów.
4. Sprzeciw wnosi się w formie papierowej lub za pomocą innego środka komunikacji, w tym komunikacji elektronicznej, akceptowanego przez państwo członkowskie wydania i dostępnego dla sądu wydania.
5. Sprzeciw musi być podpisany przez pozwanego lub, w odpowiednich przypadkach, przez jego przedstawiciela. Jeżeli sprzeciw jest składany w formie elektronicznej zgodnie z ust. 4, musi być on podpisany zgodnie z [art. 2](#) ust. 2 dyrektywy 1999/93/WE. Podpis taki jest uznawany w państwie członkowskim wydania i nie może podlegać dodatkowym wymogom.

Tego rodzaju podpis elektroniczny nie jest jednak wymagany, jeżeli - i w takim zakresie, w jakim - w sądach państwa członkowskiego wydania funkcjonuje alternatywny system komunikacji elektronicznej, do którego dostęp ma określona grupa uprzednio zarejestrowanych uwierzytelnionych użytkowników i który umożliwia ich bezpieczną identyfikację. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o takich systemach komunikacji.

Sprzeciw od ENZ – art. 17

1. W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania , chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania. Dalsze postępowanie odbywa się zgodnie z zasadami:
 - a) europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007, jeżeli ma zastosowanie; lub
 - b) właściwego krajowego postępowania cywilnego.
2. Jeżeli powód nie wskazał, które postępowanie spośród wymienionych w art. 17 ust. 1 lit. a) i b) ma być stosowane do rozpoznania jego roszczenia w postępowaniu mającym się toczyć w razie wniesienia sprzeciwu, lub gdy powód wnioskował o zastosowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007, a roszczenie to nie jest objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia, postępowanie jest przekazywane do właściwego krajowego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał, aby nie dokonywać takiego przekazania.
3. Dochodzenie przez powoda roszczenia przy wykorzystaniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty pozostaje zgodnie z prawem krajowym bez uszczerbku dla jego sytuacji w toku dalszego postępowania cywilnego.
4. Przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1 lit. a) i b) podlega prawu państwa członkowskiego wydania.
5. Powód jest informowany o tym, czy pozwany wniósł sprzeciw i czy nastąpiło przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1.

Wykonalność – art. 18/19

Art. 18

1. Jeżeli w terminie określonym w art. 16 ust. 2, przy uwzględnieniu odpowiedniego czasu potrzebnego do wpłynięcia oświadczenia, do sądu wydania nie wpłynie sprzeciw, sąd wydania niezwłocznie stwierdza wykonalność europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza G, określonego w załączniku VII. Sąd sprawdza datę doręczenia.
2. Bez uszczerbku dla ust. 1, wymogi formalne dotyczące wykonalności podlegają prawu krajowemu państwa członkowskiego wydania.
3. Sąd przesyła wykonalny europejski nakaz zapłaty powodowi.

Art. 19

Europejski nakaz zapłaty, który stał się wykonalny w państwie członkowskim wydania, jest uznawany i wykonywany w innych państwach członkowskich bez potrzeby stwierdzania wykonalności i bez możliwości sprzeciwienia się jego uznaniu.

Ponowne badanie w wyjątkowych przypadkach – art. 20

1. Po upływie terminu określonego w art. 16 ust. 2 pozwany jest uprawniony do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty przez właściwy sąd w państwie członkowskim wydania w przypadkach, gdy:

a) (i) nakaz zapłaty został doręczony w jeden ze sposobów przewidzianych w art. 14; oraz (ii) doręczenie nie nastąpiło w odpowiednim czasie umożliwiającym mu przygotowanie się do obrony, bez winy z jego strony;

lub b) pozwany nie miał możliwości sprzeciwienia się roszczeniu z powodu siły wyższej lub z powodu nadzwyczajnych okoliczności, które były przez niego niezawinione; pod warunkiem niezwłocznego podjęcia przez niego działań w obu przypadkach.

2. Po upływie terminu określonego w art. 16 ust. 2 pozwany jest również uprawniony do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty przez właściwy sąd w państwie członkowskim wydania, w przypadku gdy wydanie nakazu zapłaty było w sposób oczywisty błędne w świetle wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub ze względu na inne wyjątkowe okoliczności.

3. Jeżeli sąd odrzuci wniosek pozwanego z tego powodu, że nie zachodzi żadna z okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, uzasadniających ponowne zbadanie nakazu, europejski nakaz zapłaty pozostaje w mocy.

Jeżeli sąd uzna, że ponowne zbadanie nakazu jest uzasadnione z uwagi na jedną z przyczyn określonych w ust. 1 i 2, europejski nakaz zapłaty traci moc.

Wykonanie – art. 21

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozporządzenia, postępowanie wykonawcze podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.

Europejski nakaz zapłaty, który stał się wykonalny, jest wykonywany na takich samych warunkach jak wykonalne orzeczenie wydane w państwie członkowskim wykonania.

2. W celu wykonania nakazu w innym państwie członkowskim powód przedstawia właściwym organom egzekucyjnym tego państwa członkowskiego:

a) odpis europejskiego nakazu zapłaty, którego wykonalność została stwierdzona przez sąd wydania i który spełnia wymogi niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;

oraz b) w razie potrzeby, tłumaczenie europejskiego nakazu zapłaty na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie sądowe w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania, lub na inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako akceptowany. Każde państwo członkowskie może wskazać język lub języki urzędowe instytucji Unii Europejskiej inne niż jego własny język urzędowy, które może zaakceptować do celów wydania europejskiego nakazu zapłaty. Tłumaczenie musi być poświadczony przez osobę posiadającą wymagane uprawnienia w jednym z państw członkowskich.

3. Powód ubiegający się w jednym z państw członkowskich o wykonanie europejskiego nakazu zapłaty wydanego w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązany do wniesienia zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji, bez względu na ich nazwę, z tego tytułu, że jest on cudzoziemcem lub nie posiada miejsca zamieszkania albo miejsca pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Odmowa wykonania – art. 22

1. Na wniosek pozwanego sąd właściwy w państwie członkowskim wykonania odmawia wykonania, jeżeli europejskiego nakazu zapłaty nie można pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem lub nakazem wydanym w jednym z państw członkowskich albo w państwie trzecim, pod warunkiem że:

a) wcześniejsze orzeczenie lub nakaz zostały wydane w odniesieniu do tego samego przedmiotu sporu i dotyczyły tych samych stron;

oraz

b) wcześniejsze orzeczenie lub nakaz spełniają warunki niezbędne do uznania ich w państwie członkowskim wykonania;

oraz

c) niemożność pogodzenia nakazu z wcześniejszym orzeczeniem lub nakazem nie mogła być podniesiona w formie zarzutu w postępowaniu sądowym w państwie członkowskim wydania.

2. Na wniosek sąd odmawia również wykonania, jeżeli - i w takim zakresie, w jakim - pozwany zapłacił powodowi kwotę orzeczoną w europejskim nakazie zapłaty.

3. W żadnym przypadku europejski nakaz zapłaty nie może być przedmiotem ponownego badania pod względem merytorycznym w państwie członkowskim wykonania.

Skutki wniosku o odmowę wykonania – art. 23

W przypadku złożenia przez pozwanego wniosku o ponowne zbadanie nakazu zgodnie z art. 20, właściwy sąd w państwie członkowskim wykonania może na wniosek pozwanego:

a) ograniczyć postępowanie wykonawcze do środków zabezpieczających;

lub

b) uzależnić wykonanie od złożenia zabezpieczenia określonego przez sąd;

lub

c) w wyjątkowych przypadkach zawiesić postępowanie wykonawcze.

Zastępstwo prawne – art. 24

W następujących przypadkach zastępstwo przez adwokata lub innego prawnika nie jest obowiązkowe:

- a) w odniesieniu do powoda - przy wnoszeniu przez niego pozwu o wydanie europejskiego nakazu zapłaty;
- b) w odniesieniu do pozwanego - przy wnoszeniu przez niego sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty.

Stosunek do prawa krajowego – art. 26

Wszelkie zagadnienia proceduralne, które nie są uregulowane w niniejszym rozporządzeniu, podlegają prawu krajowemu.

Kodeks postępowania cywilnego

DZIAŁ VII

Europejskie postępowania w sprawach transgranicznych

Rozdział 1

Europejskie postępowanie nakazowe

KPC

Art. 505¹⁵. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę w europejskim postępowaniu nakazowym, jeżeli są spełnione warunki określone w przepisach [rozporządzenia](#)(WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz. Urz. UE L 399 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1896/2006".

§ 2. W sprawie rozpoznawanej według przepisów niniejszego rozdziału **nie stosuje się przepisów** o innych postępowaniach odrębnych.

Art. 505¹⁶. § 1. Europejskie postępowanie nakazowe należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych.

§ 2. Europejski nakaz zapłaty **może** wydać także referendarz sądowy.

§ 3. Referendarz sądowy może wydawać zarządzenia.

Art. 505¹⁷. Rozpoznanie sprawy następuje na posiedzeniu niejawnym.

KPC

Art. 505¹⁸. § 1. Jeżeli europejski nakaz zapłaty, zgodnie z przepisami [rozporządzenia](#) nr 1896/2006, może zostać wydany tylko co do części roszczenia i powód wyraża na to zgodę, sprawę co do pozostałej części roszczenia sąd rozpoznaje we właściwym trybie. W przypadkach wskazanych w ustawie sąd rozpoznaje sprawę według przepisów o postępowaniach odrębnych, z wyłączeniem przepisów o postępowaniu nakazowym i upominawczym.

Art. 505¹⁹. § 1. W razie wniesienia sprzeciwu zgodnie z przepisami [rozporządzenia](#) nr 1896/2006, europejski nakaz zapłaty traci moc, a sąd rozpoznaje sprawę we właściwym trybie. W przypadkach wskazanych w ustawie sąd rozpoznaje sprawę według przepisów o postępowaniach odrębnych, z wyłączeniem przepisów o postępowaniu nakazowym i upominawczym.

§ 2. (uchylony).

§ 3. (uchylony).

§ 4. Jeżeli powód zgodnie z przepisami [rozporządzenia](#) nr 1896/2006 zażądał zakończenia postępowania na wypadek wniesienia sprzeciwu, sąd umarza postępowanie, orzekając o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

KPC

Art. 505^{19a}. Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie przypisanego terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny, jak również sprzeciw którego braków pozwany nie usunął w terminie.

Art. 505²⁰. § 1. W razie stwierdzenia, że istnieje określona w przepisach [rozporządzenia](#) nr 1896/2006 podstawa do uchylenia europejskiego nakazu zapłaty, na wniosek pozwanego sąd, który go wydał, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - sąd, przed którym wytoczono powództwo, uchyla nakaz zapłaty.

§ 2. Wniosek powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego i wskazywać okoliczności uzasadniające uchylenie europejskiego nakazu zapłaty.

§ 3. Przed uchyleniem europejskiego nakazu zapłaty sąd wysłucha powoda na posiedzeniu lub zażąda od niego oświadczenia na piśmie.

§ 4. Na postanowienie sądu w przedmiocie uchylenia europejskiego nakazu zapłaty przysługuje zażalenie.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (861/2007) – przedmiot – art. 1

Na mocy niniejszego rozporządzenia ustanowione zostaje europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń mające na celu uproszczenie i przyspieszenie postępowania spornego dotyczącego drobnych roszczeń w sprawach transgranicznych, a także służące obniżeniu kosztów. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest dostępne stronom jako alternatywa dla istniejących postępowań przewidzianych w prawie państw członkowskich.

Niniejsze rozporządzenie również eliminuje postępowania wpadkowe konieczne do uznania i stwierdzenia wykonalności w innych państwach członkowskich orzeczeń wydawanych w jednym z państw członkowskich w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń.

Zakres zastosowania – art. 2

Ust. 1

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie - w sprawach transgranicznych zgodnie z definicją zawartą w art. 3 - do spraw cywilnych i handlowych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i kosztów, nie przekracza 5 000 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej ("*acta iure imperii*").

Zakres zastosowania – art. 2

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:
- a) stanu cywilnego oraz zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych;
 - b) stosunków majątkowych wynikających z małżeństwa lub związku uznawanego na mocy przepisów mających zastosowanie do takiego związku za mający skutki porównywalne do skutków małżeństwa;
 - c) obowiązków alimentacyjnych wynikających ze stosunku rodzinnego, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
 - d) testamentów i dziedziczenia, w tym obowiązków alimentacyjnych powstających w związku ze śmiercią;
 - e) upadłości, układow i innych podobnych postępowań;
 - f) ubezpieczeń społecznych;
 - g) sądownictwa polubownego;
 - h) prawa pracy;
 - i) najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących roszczeń pieniężnych; lub
 - j) naruszenia prywatności i dóbr osobistych, w tym zniesławienia.

Sprawy transgraniczne – art. 3

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przez sprawę transgraniczną rozumie się sprawę, w której przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę.

2. Miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z [art. 62](#) i [63](#) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012⁽¹⁴⁾.

3. Odpowiednim momentem dla rozstrzygnięcia, czy dana sprawa jest sprawą transgraniczną, jest dzień wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.

Przebieg postępowania – art. 4

1. Powód wszczyna europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, wypełniając formularz pozwu A zawarty w załączniku A i składając go we właściwym sądzie lub trybunale bezpośrednio, za pośrednictwem poczty lub innych środków komunikacji, takich jak faks lub poczta elektroniczna, akceptowanych przez państwo członkowskie, w którym wszczyna się postępowanie. Formularz pozwu zawiera opis dowodów uzasadniających powództwo, a w stosownych przypadkach dołącza się do niego wszelkie odpowiednie dokumenty uzupełniające.

(...)

3. W przypadku gdy wytoczone powództwo nie dotyczy spraw objętych zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia, sąd lub trybunał informuje o tym powoda. Jeżeli powód nie cofnie pozwu, sąd lub trybunał prowadzi postępowanie zgodnie z odpowiednimi przepisami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest postępowanie.

Wszczęcie postępowania – art. 4

4. W przypadku gdy sąd lub trybunał uzna, że informacje przedstawione przez powoda nie są dostatecznie jasne lub odpowiednie, lub w przypadku niewłaściwego wypełnienia formularza pozwu, o ile powództwo nie jest oczywiście bezzasadne lub niedopuszczalne, sąd lub trybunał umożliwia powodowi uzupełnienie lub skorygowanie danych zawartych w formularzu pozwu lub dostarczenie uzupełniających informacji lub dokumentów lub cofnięcie pozwu, w terminie określonym przez sąd lub trybunał. W tym celu sąd lub trybunał korzysta z formularza B, załączonego w załączniku II.

W przypadku gdy powództwo jest oczywiście bezzasadne lub niedopuszczalne lub powód nie uzupełni lub nie skoryguje danych zawartych w formularzu pozwu w określonym terminie, pozew zostaje zwrócony. Sąd lub trybunał informuje powoda o zwrocie pozwu oraz o tym, czy w związku z tym zwrotem istnieje możliwość wniesienia środka odwoławczego.

Art. 14 ust. 2

Sąd lub trybunał może przedłużyć terminy przewidziane w **art. 4 ust. 4**, art. 5 ust. 3 i 6 oraz art. 7 ust. 1 w wyjątkowych przypadkach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony praw stron.

Przebieg postępowania – art. 5

1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym.

1a. Sąd lub trybunał przeprowadza rozprawę tylko wtedy, jeżeli uzna, że wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie pisemnych dowodów lub jeżeli wnosi o to strona. Sąd lub trybunał może oddalić taki wniosek, jeżeli uzna, że w okolicznościach danej sprawy rozprawa nie jest konieczna do rzetelnego przeprowadzenia postępowania. Postanowienie o oddaleniu wniosku uzasadniane jest na piśmie. Postanowienie o oddaleniu nie podlega odrębnemu zaskarżeniu bez zaskarżenia samego orzeczenia.

2. Po otrzymaniu odpowiednio wypełnionego formularza pozwu sąd lub trybunał wypełnia część I odpowiedzi formularza C, zawartego w załączniku III.

Odpis pozwu wraz, w stosownym przypadku, z załącznikami oraz z wypełnionym formularzem odpowiedzi zostaje doręczony pozwanemu zgodnie z art. 13. Dokumenty te są wysyłane w terminie 14 dni od otrzymania należycie wypełnionego formularza pozwu.

Przebieg postępowania – art. 5

2. Po otrzymaniu odpowiednio wypełnionego formularza pozwu sąd lub trybunał wypełnia część I odpowiedzi formularza C, zawartego w załączniku III.

Odpis pozwu wraz, w stosownym przypadku, z załącznikami oraz z wypełnionym formularzem odpowiedzi zostaje doręczony pozwanemu zgodnie z art. 13. Dokumenty te są wysyłane w terminie 14 dni od otrzymania należycie wypełnionego formularza pozwu.

3. Pozwany składa odpowiedź w terminie 30 dni od doręczenia formularza pozwu i formularza odpowiedzi, wypełniając część II formularza odpowiedzi C, załączając, w odpowiednich przypadkach, wszelkie odpowiednie dokumenty uzupełniające i odsyłając je do sądu lub trybunału, lub też udziela odpowiedzi w inny odpowiedni sposób bez wykorzystania formularza odpowiedzi.

4. W terminie 14 dni od otrzymania odpowiedzi pozwanego sąd lub trybunał wysyła powodowi kopię odpowiedzi wraz ze wszelkimi istotnymi dokumentami uzupełniającymi.

Przebieg postępowania – art. 5

5. Jeżeli w swojej odpowiedzi pozwany twierdzi, że wartość roszczenia niepieniężnego przekracza wartość określoną w art. 2 ust. 1, sąd lub trybunał decyduje, w terminie 30 dni od wysłania odpowiedzi powodowi, czy roszczenie jest objęte zakresem zastosowania niniejszego rozporządzenia. Postanowienie w tym przedmiocie nie podlega odrębnemu zaskarżeniu.

6. Każde powództwo wzajemne, które należy złożyć na formularzu A, oraz wszelkie istotne dokumenty uzupełniające przekazywane są powodowi zgodnie z art. 13. Dokumenty te są wysyłane w terminie 14 dni od ich otrzymania.

Powód ma 30 dni od daty doręczenia, aby odpowiedzieć na powództwo wzajemne.

7. Jeśli w sprawie z powództwa wzajemnego wartość przedmiotu sporu przekracza wartość graniczną określoną w art. 2 ust. 1, roszczenia dochodzonego z powództwa głównego, a także roszczenia dochodzonego z powództwa wzajemnego nie można dochodzić w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, lecz zgodnie z odpowiednimi przepisami proceduralnymi mającymi zastosowanie w państwie członkowskim, w którym prowadzone jest postępowanie.

Art. 14 ust. 2

Sąd lub trybunał może przedłużyć terminy przewidziane w art. 4 ust. 4, **art. 5 ust. 3 i 6** oraz art. 7 ust. 1 w wyjątkowych przypadkach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony praw stron.

Przebieg postępowania – art. 7

1. W terminie 30 dni od otrzymania odpowiedzi pozwanego lub powoda, złożonych w terminie przewidzianym w art. 5 ust. 3 lub 6, sąd lub trybunał wydaje orzeczenie lub:

- a) żąda od stron przedstawienia dalszych szczegółowych informacji dotyczących powództwa w określonym terminie nieprzekraczającym 30 dni;
- b) przeprowadza postępowanie dowodowe zgodnie z art. 9; lub
- c) wzywa strony na rozprawę, która ma odbyć się w terminie 30 dni od wezwania.

2. Sąd lub trybunał wydaje orzeczenie w terminie 30 dni od dnia zamknięcia rozprawy albo od otrzymania wszystkich informacji niezbędnych do wydania orzeczenia. Orzeczenie zostaje doręczone stronom zgodnie z art. 13.

3. Jeśli sąd lub trybunał nie otrzyma odpowiedzi od właściwej strony w terminie przewidzianym w art. 5 ust. 3 lub 6, sąd lub trybunał wydaje orzeczenie w sprawie z powództwa głównego lub z powództwa wzajemnego.

Art. 14 ust. 2

Sąd lub trybunał może przedłużyć terminy przewidziane w art. 4 ust. 4, art. 5 ust. 3 i 6 oraz **art. 7 ust. 1** w wyjątkowych przypadkach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony praw stron.

Rozprawa – art. 8

1. W przypadku gdy przeprowadzenie rozprawy zostało uznane za konieczne zgodnie z art. 5 ust. 1a, rozprawę taką przeprowadza się z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków technicznych porozumiewania się na odległość, takich jak wideokonferencja lub telekonferencja, dostępnych dla sądu lub trybunału, chyba że - ze względu na szczególne okoliczności danej sprawy - wykorzystanie takich środków nie byłoby właściwe z punktu widzenia rzetelnego przeprowadzenia postępowania.

W przypadku gdy osoba, która ma zostać wysłuchana, ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę, uczestnictwo tej osoby w rozprawie w drodze wideokonferencji, telekonferencji lub z wykorzystaniem innych właściwych środków technicznych porozumiewania się na odległość, zapewnia się poprzez korzystanie z procedur przewidzianych w [rozporządzeniu](#) Rady (WE) nr 1206/2001.

Rozprawa – art. 8

2. Strona wezwana do stawienia się na rozprawę może wystąpić o wykorzystanie środków technicznych porozumiewania się na odległość, o ile środki te są dostępne dla sądu lub trybunału, podnosząc, że czynności związane z zapewnieniem osobistego stawiennictwa, a zwłaszcza ewentualne koszty, jakie musiałyby ponieść, byłyby nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu.

3. Strona wezwana do wzięcia udziału w rozprawie z wykorzystaniem środków technicznych porozumiewania się na odległość może wystąpić z wnioskiem o osobiste stawiennictwo w rozprawie. Formularz pozwu A i formularz odpowiedzi C, ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 27 ust. 2, zawierają informację dla stron, że odzyskanie jakichkolwiek kosztów poniesionych przez stronę w związku z osobistym stawiennictwem na rozprawie, na wniosek tej strony, podlega warunkom określonym w art. 16.

4. Postanowienie sądu lub trybunału dotyczące wniosku, o którym mowa w ust. 2 i 3, nie podlega odrębnemu zaskarżeniu bez zaskarżania samego orzeczenia.

Postępowanie dowodowe/Zastępstwo

Art. 9

1. Sąd lub trybunał dopuszcza określone środki dowodowe oraz określa zakres przeprowadzenia dowodów niezbędny do wydania orzeczenia zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do dopuszczalności dowodu. Sąd lub trybunał wybiera najprostsze i najmniej obciążające sposoby przeprowadzenia dowodu.
2. Sąd lub trybunał może dopuścić przeprowadzenie dowodu z pisemnych zeznań świadków, biegłych lub stron.
3. Jeżeli przeprowadzenie dowodu wiąże się z wysłuchaniem danej osoby, wysłuchanie przeprowadza się zgodnie z warunkami określonymi w art. 8.
4. Sąd lub trybunał może przeprowadzić dowód z opinii biegłych lub z zeznań ustnych tylko wówczas, gdy wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie innych dowodów.

Art. 10

Reprezentacja przez adwokata lub innego przedstawiciela zawodu prawniczego nie jest obowiązkowa.

Ocena prawna żądania – art. 12

Art. 12

1. Sąd lub trybunał nie zobowiązuje stron do dokonywania oceny prawnej powództwa.
2. W razie potrzeby sąd lub trybunał informuje strony o kwestiach proceduralnych.
3. W odpowiednich przypadkach sąd lub trybunał dąży do osiągnięcia ugody pomiędzy stronami.

Doreczenia dokumentów

I. art. 13 rozporządzenia 869/2007

II. art. 13 lub 14 rozporządzenia 1896/2006

Doręczenia dokumentów – art. 13

1. Dokumenty, o których mowa w art. 5 ust. 2 i 6, oraz orzeczenia wydane zgodnie z art. 7 są doręczane:

a) drogą pocztową; lub

b) drogą elektroniczną:

(i) w przypadku gdy takie środki są technicznie dostępne i dopuszczalne zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, a jeżeli strona, której mają zostać doręczone dokumenty, ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim - w przypadku, gdy takie środki techniczne są zgodne z przepisami procesowymi tego państwa członkowskiego; oraz

(ii) w przypadku gdy strona, której mają zostać doręczone dokumenty, udzieliła wcześniej wyraźnej zgody na doręczanie jej dokumentów drogą elektroniczną lub w przypadku gdy, zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym strona ta ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu, strona ta ma prawny obowiązek zaakceptowania tej szczególnej metody doręczenia.

Doręczenie jest poświadczane potwierdzeniem odbioru wraz z datą odbioru.

Doręczenia dokumentów – art. 13

2. Cała niewymieniona w ust. 1 komunikacja pisemna między sądem lub trybunałem a stronami lub innymi osobami biorącymi udział w postępowaniu odbywa się z wykorzystaniem środków elektronicznych, za potwierdzeniem odbioru, jeżeli takie środki są technicznie dostępne i dopuszczalne zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, pod warunkiem że strona lub osoba wyraziła wcześniej zgodę na takie środki komunikowania się lub, zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym strona ta lub osoba ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu, ma ona obowiązek zaakceptowania takich środków komunikowania się.

3. Oprócz innych dostępnych zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego metod wyrażania wcześniejszej zgody, która jest wymagana na podstawie ust. 1 i 2 do stosowania środków elektronicznych, możliwe jest wyrażenie takiej zgody za pomocą formularza pozwu A i formularza odpowiedzi C.

Wykonalność orzeczenia – art. 15

Orzeczenie jest wykonalne bez uszczerbku dla możliwości wniesienia odwołania. Nie jest konieczne złożenie zabezpieczenia.

Koszty procesu – art. 16

Koszty postępowania ponosi strona przegrywająca. Jednak sąd lub trybunał nie zasądza na rzecz strony wygrywającej kosztów, które były zbędne lub nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu.

Art. 27b ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Opłatę stałą w kwocie 100 zł pobiera się od pozwu w sprawie rozpoznawanej w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń.

Ponowne zbadanie orzeczenia – art. 18

1. Pozwany , który nie wdał się w spór przed sądem, ma prawo złożyć wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń - we właściwym sądzie lub trybunale państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie, jeżeli:

a) pozwanemu nie doręczono formularza pozwu lub, w przypadku rozprawy, pozwany nie został wezwany na tę rozprawę z wystarczającym wyprzedzeniem i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony; lub

b) pozwany nie miał możliwości zakwestionowania roszczenia z powodu działania siły wyższej lub z uwagi na nadzwyczajne okoliczności, bez jakiegokolwiek winy z jego strony,

chyba że pozwany nie wniósł środka odwoławczego, gdy miał taką możliwość.

Ponowne zbadanie orzeczenia – art. 18

2. Termin złożenia wniosku o ponowne zbadanie orzeczenia wynosi 30 dni. Termin ten biegnie od dnia, w którym pozwany rzeczywiście zapoznał się z treścią orzeczenia i był w stanie podjąć odpowiednie działania, najpóźniej od dnia, w którym zastosowano pierwszy środek egzekucyjny, w wyniku którego pozwany utracił w całości lub części możliwość dysponowania swoim majątkiem. Termin nie podlega przedłużeniu.

3. Jeżeli sąd odrzuci wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, z uwagi na fakt, że żadna z przesłanek ponownego zbadania orzeczenia określonych w tym ustępie nie została spełniona, orzeczenie pozostaje w mocy.

Jeżeli sąd uzna wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia za uzasadniony z uwagi na fakt, że spełniona została którakolwiek z przesłanek określonych w ust. 1, orzeczenie wydane w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń jest nieważne. Powód nie traci jednak korzyści wynikających z przerwania biegu terminu przedawnienia, jeżeli takie przerwanie ma zastosowanie na mocy prawa krajowego.

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

Art. 20

1. Orzeczenie wydane w państwie członkowskim w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest uznawane i wykonywane w innym państwie członkowskim bez potrzeby stwierdzania wykonalności oraz bez możliwości sprzeciwienia się co do jego uznania.
2. Na wniosek strony sąd lub trybunał wydaje zaświadczenie dotyczące orzeczenia wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, używając do tego celu formularza D zawartego w załączniku IV, bez dodatkowych opłat. Sąd lub trybunał przekazuje stronie, na jej wniosek, zaświadczenie w jakimkolwiek innym języku urzędowym instytucji Unii z wykorzystaniem wielojęzycznego dynamicznego formularza dostępnego na europejskim portalu "e-Sprawiedliwość". Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie zobowiązuje sądu ani trybunału do zapewniania tłumaczenia lub transliteracji tekstu wprowadzonego do wolnych pól tekstowych tego zaświadczenia.

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

Art. 21

1. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozdziału, postępowania egzekucyjne podlegają prawu państwa członkowskiego wykonania.

Orzeczenie wydane w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest wykonywane na tych samych warunkach co orzeczenie wydane w państwie członkowskim wykonania.

2. Strona dochodząca wykonania przedstawia:

- a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do ustalenia jego autentyczności; i
- b) zaświadczenie, o którym mowa w art. 20 ust. 2, oraz, w razie potrzeby, jego tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie przed sądem lub trybunałem w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania, lub na jakikolwiek inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako przez nie akceptowany.

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń

Art. 21

3. Strona dochodząca wykonania orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w innym państwie członkowskim nie musi posiadać:

- a) pełnomocnika; lub
- b) adresu pocztowego

w państwie członkowskim wykonania, innego niż osoba posiadająca uprawnienia w zakresie postępowania egzekucyjnego.

4. Strona, która w jednym państwie członkowskim składa wniosek o wykonanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń w innym państwie członkowskim, nie jest zobowiązana do składania żadnego zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji - bez względu na ich nazwę - z tego tytułu, że jest cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania ani miejsca pobytu w państwie członkowskim wykonania.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

DZIAŁ VII

Europejskie postępowania w sprawach transgranicznych

Rozdział 2

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń – KPC

Art. 505²¹. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, jeżeli są spełnione warunki określone w przepisach [rozporządzenia](#) (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 861/2007".

§ 2. W sprawie rozpoznawanej według przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się przepisów o innych postępowaniach odrębnych.

Art. 505²². § 1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych.

§ 2. Referendarz sądowy może wydawać zarządzenia.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń – KPC

Art. 505²⁴. Jeżeli przepisy [rozporządzenia](#) nr 861/2007 stanowią, że pozew powinien zostać zwrócony, sąd wydaje postanowienie.

Art. 505²⁵. § 1. Świadek składa zeznanie na piśmie, jeżeli sąd tak postanowi. W takim przypadku świadek składa przyrzeczenie przez podpisanie tekstu przyrzeczenia. Świadek obowiązany jest złożyć tekst zeznania w sądzie w terminie wyznaczonym przez sąd. Przepisy art. 165 § 2, art. 274 § 1 i art. 276 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przesłuchanie strony następuje na piśmie, jeżeli sąd tak postanowi. Przepisu art. 303 nie stosuje się.

Art. 505²⁶. Wyrok wydany na posiedzeniu niejawnym wiąże sąd od chwili podpisania sentencji. Sąd z urzędu doręcza wyrok obu stronom z pouczeniem o przysługujących im środkach zaskarżenia.

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń – KPC

Art. 505²⁷. § 1. Przepisy art. 505⁹-505¹¹, art. 505¹² § 1 i 3 oraz art. 505¹³ stosuje się.

§ 2. Uchylając zaskarżony wyrok, sąd drugiej instancji przekazuje sprawę do rozpoznania z wyłączeniem przepisów o postępowaniach odrębnych.

Art. 505^{27a}. § 1. W razie stwierdzenia, że istnieje określona w przepisach [rozporządzenia](#) nr 861/2007 podstawa do uchylenia wyroku, na wniosek pozwanego sąd, który go wydał, uchyla wyrok.

§ 2. Wniosek powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego i wskazywać okoliczności uzasadniające uchylenie wyroku.

§ 3. Sąd może rozpoznać wniosek na posiedzeniu niejawnym. Przed uchyleniem wyroku sąd wysłucha powoda na posiedzeniu lub zażąda od niego oświadczenia na piśmie.

§ 4. Na postanowienie sądu w przedmiocie uchylenia wyroku przysługuje zażalenie.

Źródła

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1896/2006 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

J. Zatorska, Komentarz do rozporządzenia nr 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, Lex/el. 2009

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 861/2007 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń

J. Zatorska, Komentarz do rozporządzenia nr 861/2007 ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, Lex/el. 2009